

În seria

ISTORIA POVESTITĂ COPILOR

vor apărea:

1. Decebal și un solomonar misterios – anul 105
2. Nobilul Aeticus și o călătorie în jurul lumii – anul 470
3. Menumorut și minele de aur de la Roșia Montană – anul 914
4. Litovoi și Școala Solomonarilor – anul 1270
5. Mircea cel Bătrân și Școala Scutierilor – anul 1395
6. Regina Maria și Marea Unire – anul 1918
7. Mihai I, Regele-copil și pecețile de mărgean – anul 1927
8. Vlad Țepeș și Ordinul Dragonilor – anul 1455
9. Iancu de Hunedoara și legenda fântânii din castel – anul 1455
10. Ștefan cel Mare și secretul bunicului Zosim – anul 1535

MIRCEA CEL BĂTRÂN

ȘI ȘCOALA SCUTIERILOR

ilustrații de
Alexia Udriște

SIMONA ANTONESCU

nemi

în timp, în trecutul propriei lor familii, în căutarea numelor dispărute.

Aventurile gemenilor i-au purtat până acum prin cetatea Sarmizegetusa, unde l-au cunoscut pe regele Decebal, pe străduțele din piatră ale portului Histria, unde au luat parte la un ritual străvechi al dacilor, Caloianul, prin vechiul cnezat al voievodului Menumorut, care i-a salvat pe copii din mâinile răpitorilor, și prin cetatea voievodului Litovoi.

O taină adâncă iese încet la iveală de-a lungul acestor călătorii. Solomonarul Genune îi urmărește pe copii și o poveste veche a familiei pare să reînvie.

Aceasta este a cincea călătorie a copiilor.

1. Primele zile de școală, primii colegi de bancă

Tot restul săptămânii, copiii nu au mai urcat în pod, pe înserat.

Începuse școala, iar zilele lor erau pline de noutăți care se întreceau, care mai de care, să le câștige atenția și să le-o păstreze cât mai mult timp. În numai o săptămână locurile în bănci fuseseră deja schimbate de trei ori. Fiecare

dintre cei doi frați avea câte doi-trei prieteni noi și se aflau pe punctul de a-și mai face încă unul.

Sosiseră și ultimele manuale, cele de Cunoașterea Mediului, care le ocupaseră mai apoi tot restul zilei atunci când încercaseră să potrivească peste hărțile din carte, hotarele Hiperboreei pe care solomonarul Genune o avea desenată pe globul său pământesc.

Seară de seară, Ilinca și Călin adormeau cu gândul la Manuscrisul Gemenilor. Diminețile însă năvăleau peste ei cu o bogăție de întâmplări care trebuiau mai întâi trăite, apoi povestite la întoarcerea acasă și, din nou, descopereau că a sosit ora de culcare, iar ei nu au urcat nici astăzi în pod, ca să-și continue călătoriile.

Dintre școlarii de pe strada Duminicii, gemenii locuiau cel mai departe de școală.

Rând pe rând, din grupul care pornea spre casă se desprindeau mai întâi doi băieți mai mari, din clasa a patra B, care locuiau la numai două minute de școală, apoi o verișoară mai îndepărtată a gemenilor, din clasa a treia A, și tot așa, până când rămâneau numai patru: gemenii împreună cu Diana și Ciprică, din clasa lor.

Diana era cea mai binecrescută fetiță din toată școala. Știa o mulțime de lucruri, avea câte o explicație lungă pentru fiecare acțiune pe care o făcea și stătea, la sfârșitul acestei prime săptămâni de școală, în aceeași bancă cu Ilinca.

Pe Ciprică îl chema, de fapt, Ciprian și era foarte bun la fotbal. Toți căpitani se întreceau să-l aleagă pe el în echipele lor, atunci când ghiozdanele deveneau barele porților și dintr-o bancă apărea ca prin farmec o minge. Nimeni însă nu avea voie să-i spună Ciprică, în afara

lui Călin. Vorbea puțin, râdea mereu și era colegul de bancă al lui Călin.

Fusese o săptămână încărcată numai cu premiere: prima zi de școală a gemenilor, primii lor colegi de bancă, primii cei mai buni prieteni, primele manuale de școlari, primul drum către casă singuri, prima temă pentru acasă. Iar astăzi era prima lor zi de vineri, primul weekend de la școală. A doua zi urmau să fie pentru prima oară gazde: îi invitaseră la o dimineață de joacă pe Diana și pe Ciprică.

Plănuiau să facă întreceri cu rolele în curtea lor din față, de la stradă, apoi să construiască un cort departe, în spatele grădinii, de cealaltă parte a casei.

- Să o rugăm pe bunica să ne facă clătite mâine, când avem oaspeți, propuse Călin, pentru care clătitele erau cel mai minunat lucru care se inventase vreodată pe lume.

- Poate că nici nu le plac clătitele, spuse Ilinca. I-ai întrebat tu?

- Cum ar fi să întrebi niște copii dacă le plac clătitele? ocoli Călin răspunsul. Sigur că le plac. Nu toată lumea are gusturi fine și preferă crema fițoasă de fistic unor clătite cinstite, mai zise el, iar Ilinca se simți atinsă de aluzia la crema de fistic.

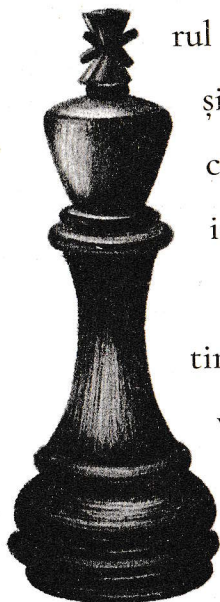
Ajunseseră în fața porții și, în loc de orice altă replică, fetița o deschise și o zbughi la fugă spre

casă, făcând ghiozdanul din spinare să-și zdrăngăne toate creioanele din penar. Călin știa ce avea să urmeze: dacă o va lăsa să intre prima, atunci tot restul zilei avea să audă tot felul de înțepături legate de nevrednicia băieților din ziua de azi, pe care orice fată îi poate întrece la alergat.

Își potrivi ghiozdanul în spinare cu o mișcare smucită scurt a umerilor și porni pe urmele ei. O ajunse la jumătatea curții din față și îi apucă cureaua ghiozdanului, înfrânându-i fuga pentru

o clipă. Dar Ilinca se răsuci, își scoase umărul din curea, apoi se întoarse cu iuțeală și își eliberă și cel de-al doilea umăr și, cât ai clipi, ghiozdanul se afla pe jos, iar ea alerga mai departe spre casă.

Urcară treptele din față în același timp, umăr la umăr, Călin încă împovărat de ghiozdane, Ilinca fără.

Se descălțară fără să se mai aplece să-și dezlege șireturile, aruncând pantofii din picioare cât colo pe pragul ușii de la intrare, și năvăliră în camera bunicilor râzând. Întunecată și plină de taine ca întotdeauna, camera îi primi cu nedumerire. Linia de sosire a tuturor acestor întreceri ale lor fusese dintotdeauna barza, măsuța din piatră cu un singur picior, meșterită de bunicul Zosim special pentru tabla de șah.

Gemenii atinseră barza cu palma în același timp. Regele alb și cel negru se încruntară, iar vreo doi pioni mai neexperimentați chiar făcură cel dintâi pas de atac către tabăra adversă.

– Pace, fură de acord gemenii, căci camera aceasta de la drum îi muștra câteodată chiar și singură, în lipsa bunicilor.

Mai târziu în ziua aceea, în vreme ce Ilinca și Călin se aflau în camera lor pentru somnul de amiază, iar bunicul se așezase în fotoliul dintre paturile lor, cu cartea începută în urmă cu câteva zile în mână, lucrurile luară o întorsătură cu totul neașteptată.

- Capitolul cinci, începu bunicul să citească, verificând cu o privire pe deasupra ochelarilor dacă toată lumea are capul pe pernă.

- Bunicule, cine este Faurul Pământului? întrebă pe nepregătite Călin.

- Faurul Pământului este, începu bunicul Zosim, apoi își dresă glasul iar copiii înțelesesă că el caută o clipă de răgaz, ca să-și potrivească mai bine gândurile. Este frate de cruce cu Greuceanu cel din poveste, voinicul care a izbutit să aducă înapoi pe cer soarele și luna, care fuseseră furate de niște zmei.

- Fratele de cruce, repetă cu glas de somn Călin. Dar ce este acela un faur?

- Faur înseamnă făurar, meșter fierar, care lucrează într-o fierărie și face fel și fel de lucruri din fier. Îl înroșește în foc, îl bate cu ciocanul pe nicovală până când îi dă forma dorită, apoi îl călește în apă rece.

- Un meșter fierar, repetă din nou Călin vorbele bunicului. Dar un meșter pietrar ce este, bunicule?

- Bag de seamă că mă cam îndepărtați de carte ca să nu citesc din ea, iar voi să nu dormiți, spuse bunicul Zosim, căruia însă subiectul deschis de băiat părea să-i facă mare plăcere. Sunt mulți meșteri pietrari pe lume, de toate felurile. Dintre toți, însă, numai unii au puteri și puțini sunt aceia care știu cine sunt ei cu adevărat.

Ultimele vorbe ale bunicului ridicară pe jumătate copiii din paturi. Sprijiniți pe coate, puseră în el priviri pline de curiozitate. Cum adică cine sunt ei cu adevărat? Cine ar putea fi?

- Capul jos! spuse bunicul Zosim, și palma lui apăsă capetele copiilor pe perne. Asta-i o altă poveste, pe care am să v-o istorisesc spre seară, dacă o să mă ajutați să repar încuietoarea de la magazin. Acum citim capitoul cinci și dormiți.

- Spre seară nu putem, bunicule, zise Ilinca, privind cu înțeles către fratele său. Astăzi trebuie neapărat să facem curat în pod, unde ne-am tot jucat și au rămas lucrurile în dezordine de pe urma noastră.

- Da, astăzi trebuie să facem curat în pod, întări și Călin. Dar bunicule, Manuscrisul Gemenilor cum a apărut pe lume? Cine a început să-l scrie și de ce?

Întrebarea ridică sprâncenele bunicului mai sus decât fuseseră ele vreodată, iar chipul său se lungi atât de tare, încât ochelarii alunecară de pe nas. Bunicul Zosim îi prinse cu degetul chiar pe vârful nasului, îi ridică înapoi, la locul lor, apoi spuse cu hotărâre:

- Capitoul cinci: *Fram s-a născut departe, în ghețurile polare.*

Ochii lui mai aruncară o privire pe deasupra ochelarilor către copii, cântărind dacă este bine să continue ori nu cumva ar fi mai potrivit să mai cerceteze o clipă gândurile ascunse ale nepoților. Încă nelămurit, dădu drumul capitoului: *Târziu de tot, când închidea ochii, visul lui Fram era întotdeauna același.*

Ca în orice altă după-amiază obișnuită, Călin adormi după nici două pagini, iar Ilinca își porunci pleoapelor să rămână închise și